

Arrest

nr. 233 630 van 5 maart 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 beiden handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun
 minderjarige kind: X
 3. X
 4. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
 Akkerstraat 1
 9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, beiden handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kind X, en X en X, die allen verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 12 juli 2019 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 juni 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partijen op 20 juni 2019 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. SCHEURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Eerste verzoeker en tweede verzoekster, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, dienen op 4 september 2014 samen met hun drie minderjarige kinderen een asielaanvraag in.

Op 21 februari 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van tweede verzoekster en de drie minderjarige kinderen een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Op 23 februari 2015 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten opzichte van eerste verzoeker en tweede verzoekster de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer 149 428 van 9 juli 2015 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan eerste verzoeker en tweede verzoekster.

Uit de feiten uiteenzetting in de nota met opmerkingen, blijkt – en verzoekers betwisten niet – dat op 3 maart 2015 aan hen bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 1 december 2015 dient tweede verzoekster in eigen naam en in naam van haar drie minderjarige kinderen, waaronder ook op dat ogenblik derde verzoekster, een volgende asielaanvraag in. Ook eerste verzoeker dient die dag een volgende asielaanvraag in.

Op 15 januari 2016 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Bij arrest met nummer 170 318 van 21 juni 2016 verwerpt de Raad het beroep tegen deze beslissingen.

Op 21 januari 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van eerste verzoeker en ten aanzien van tweede verzoekster en de drie kinderen een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Op 11 september 2016 bereikt derde verzoekster de leeftijd van 18 jaar.

Op 6 november 2017 maken tweede en derde verzoekster en de toen twee minderjarige kinderen het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole. Eerste verzoeker (echtgenoot/vader) is op dat ogenblik niet aanwezig.

Op 6 november 2017 wordt ten aanzien van tweede en derde verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) genomen. Bij arrest met nummer 194 785 van 9 november 2017 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze beslissing. Bij arrest met nummer 202 632 van 17 april 2018 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

Op 6 november 2017 wordt tweede verzoekster tevens een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) voor twee jaar opgelegd. Bij arrest met nummer 215 205 van 15 januari 2019 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

Per schrijven van 7 november 2017 vragen verzoekers om de termijn van de bevelen om het grondgebied te verlaten te verlengen tot het einde van het schooljaar.

Op 8 november 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing om geen gevolg te geven aan dit verzoek. Bij arrest met nummer 202 633 van 17 april 2018 vernietigt de Raad deze beslissing. Op 28 mei 2018 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris opnieuw om geen gevolg te geven aan dit verzoek. Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nummer 222 130.

Op 14 april 2018 bereikt vierde verzoekster de leeftijd van 18 jaar.

Op 23 juli 2018 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 20 december 2018 dienen verzoekers een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van de schoonbroer van tweede verzoekster, zij worden in het bezit gesteld van een bijlage 19*ter*.

Op 18 juni 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit zijn de bestreden beslissingen. De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van eerste verzoeker werd genomen luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, worden de aanvragen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.12.2018 werden ingediend door:

Naam: K. (...)

Nationaliteit: Albanië

Geboorteplaats: B., V. (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Voornaam: R. (...)

Geboortedatum: (...).1970

Identificatienummer in het Rijksregister:² xxx

en minderjarige dochter:

Naam: K. (...)

Nationaliteit: Albanië

Geboorteplaats: B., V. (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Voornaam: F. (...)

Geboortedatum: (...).2003

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

om de volgende reden geweigerd:³

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene K. R. (...) vroeg op 20.12.2018 gezinshereniging aan met zijn schoonbroer, zijnde G. A. (...), van Griekse nationaliteit, met rijksregisternummer xxx.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.*

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Albanië (BR(...)) op naam van betrokkene, afgeleverd op 05.08.2014

- familiecertificaat n°012316893 dd. 17.09.2018 op naam van de ouders van de echtgenote van betrokkene met vermelding van de echtgenote van betrokkene en haar zus (echtgenote van de referentiepersoon); familiecertificaat n°014226879 dd. 06.09.2018 op naam van betrokkene en zijn gezin: de inhoud van deze attesten werd niet volledig vertaald in één van de drie landstalen of het Engels, en kunnen dan ook niet mee in overweging genomen worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- gezinssamenstelling dd. 21.12.2018 op naam van de referentiepersoon met vermelding van betrokkene en zijn gezin: uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene en zijn gezin respectievelijk op 23.07.2018 en 20.12.2018 werden gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon in België.

- onvolledige huurovereenkomst dd. 23.04.2018 op naam van de referentiepersoon (met extra vermelding van betrokkene; uit de voorgelegde pagina's blijkt niet dat betrokkene mede-ondertekenaar is van de huurovereenkomst); factuur De Watergroep dd. 29.11.2018 en factuur Lampiris dd. 01.02.2019 op naam van de echtgenote van de referentiepersoon: echter, deze betalingen zijn verbonden aan de huisvesting van de referentiepersoon en zijn gezin, en kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs van financiële steun vanwege de referentiepersoon aan betrokkene en zijn gezin. De vaststelling dat betrokkene en zijn gezin momenteel woonachtig zijn op het adres van de referentiepersoon, doet hier geen afbreuk aan. Deze kosten zijn immers verbonden aan het persoonlijke levensonderhoud van de referentiepersoon en zijn gezin; ze dienen deze kosten sowieso te betalen.

Voor zover deze stukken toch dienen aanvaard te worden, dient opgemerkt te worden dat deze niets zeggen over eventuele financiële steun aan betrokkene vóór zijn aankomst in België

- rekeninguittreksels de advocaat van betrokkene haalt in zijn schrijven dd 20.03.2019 aan dat dit inkomsten van de referentiepersoon betreffen, dit blijkt echter met afdoende uit het voorgelegde document.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat betrokkene sedert 04.09.2014 in België verblijft; de referentiepersoon woont in ons land sedert 20.03.2018. Van een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan dus geen sprake zijn.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 23.07.2018 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er met werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, er met blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat, en dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene (en zijn gezinsleden) ten laste te nemen.

De advocaat van betrokkene stelt in zijn schrijven dd. 20.03.2019 weliswaar dat betrokkene onvermogen is, en financiële steun ontving en ontvangt van de referentiepersoon; hier werden echter geen bewijzen van voorgelegd.

Dit zijn dan ook loutere beweringen.

Er kan volledigheidshalve ook opgemerkt worden dat de huidige situatie qua onvermogenheid en het al dan niet ontvangen van (financiële) steun van betrokkene en zijn gezin niet relevant is in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Ze dienen immers aan te tonen dat ze reeds in het land van herkomst of origine ten laste waren van de referentiepersoon, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.

Het gegeven dat betrokkene sedert juli 2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr 145.912 dd 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.

Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene en zijn minderjarige dochter die hem vergezelt. De gezinshereniging van K. F. (...) overeenkomstig artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 kan immers geen toepassing vinden gezien de vader en wettelijke vertegenwoordiger van het kind geen verblijfsrecht heeft bekomen. Ook de aanvraag gezinshereniging van haar moeder werd negatief afgesloten.

Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

(...)"

De tweede, de derde en de vierde bestreden beslissing die ten aanzien van de tweede, derde en vierde verzoekster werden genomen steunen op gelijklopende motieven.

Uit bijkomende informatie die door de verwerende partij aan de Raad werd overgemaakt blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 23 juli 2018 in hoofde van eerste verzoeker op 12 februari 2020 ongegrond werd bevonden. De tweede, derde en vierde verzoekster en het minderjarige kind K.F. werden ten gevolge van deze aanvraag gemachtigd tot een verblijf van één jaar. Op 12 februari 2020 werd tevens aan eerste verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

2. Over de rechtspleging

Verzoekers hebben de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van hun wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd, blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Het actueel karakter van het belang houdt in dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep.

Opdat verzoekers een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd zijn door de bestreden rechtshandeling, m.a.w. een nadeel erdoor ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet aan verzoekers bovendien enig voordeel verschaffen, een nuttig effect sorteren.

Uit bijkomende informatie die door de verwerende partij aan de Raad werd overgemaakt blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet van 23 juli 2018 in hoofde van eerste verzoeker op 12 februari 2020 ongegrond werd bevonden. Nu eerste verzoeker ingevolge voornoemde aanvraag niet gemachtigd werd tot een verblijf in België, blijft het belang bij zijn beroep behouden. De tweede, derde en vierde verzoekster en het minderjarig kind K.F. werden ten gevolge van de aanvraag van 23 juli 2018 gemachtigd tot een tijdelijk verblijf van één jaar, dat weliswaar kan worden verlengd. Ter terechtzitting hierop gewezen werpt de raadsvrouw van verzoekers op dat het belang ook voor mevrouw en de kinderen behouden blijft omdat zij ingevolge hun aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie een verblijf van onbepaalde duur kunnen bekomen, terwijl zij nu gemachtigd zijn tot een tijdelijk verblijf van één jaar. De raadsvrouw van verzoekers wordt bijgetreden. Ook mevrouw en de kinderen behouden hun belang bij dit beroep. Ingevolge hun aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie kunnen zij een verblijf van onbepaalde duur bekomen, terwijl zij nu gemachtigd zijn tot een tijdelijk verblijf van één jaar.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

"SCHENDING VAN ART. 42 VREEMDELINGENWET VAN 15 DECEMBER 1980 I.U.O. ART. 52 VAN HET KONINKLIJK BESLUIT VAN 8 OKTOBER 1981

7.

In casu dient vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen (en betekend) na het verstrijken van de termijn van 6 maanden na de aanvraag.

Immers werd de aanvraag door verzoekers gedaan op 7 december 2018 en werd de beslissing pas genomen op 18 juni 2019.

8.

De gemachtigde zal vermoedelijk betogen dat de aanvraag niet werd gedaan op 7 december 2018, doch wel op 21 december 2018, i.e. de datum van de afgifte van de bijlage 19ter en het attest van immatriculatie.

Evenwel hebben verzoekers zich reeds aangeboden op 7 december 2018 voor de indiening van deze aanvraag waarbij alle noodzakelijke stukken werden neergelegd op de Dienst Vreemdelingen van de Stad Sint-Niklaas.

Om redenen buiten de wil van verzoekers werden zij door de betreffende ambtenaar verzocht zich opnieuw aan te bieden op 21 december 2018 voor de afgifte van de bijlage 19ter en het attest van immatriculatie.

Dat de aanvraag evenwel reeds werd geformuleerd op 7 december 2018 blijkt uit de bijlage 15 welke verzoekers hebben ontvangen en welke immers enkel wordt afgegeven om het verblijfsdocument (waarop de vreemdeling op dat ogenblik reeds gerechtigd is) te ontvangen (cfr. art. 119 Vreemdelingen-KB);

Dat de verklaring van de aanvraag normaliter onmiddellijk (= in casu op 7 december 2018) diende afgegeven te worden aan verzoekers, kan (ook) worden afgeleid uit art. 10.1 van de Richtlijn 2004/ 38/ EG dd. 29.04.14 (eigen onderlijning):

"Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bevitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag terzake vastgesteld door de afgifte van een document, verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" genoemd. Een verklaring dat de aanvraag om een verblijfskaart is ingediend, wordt onmiddellijk afgegeven. "

Als datum van de aanvraag dient aldus te worden beschouwd 7 december 2018 zodat op het ogenblik van de totstandkoming van de beslissing (= 18 juni 2019) de termijn van 6 maanden overschreden was.

Overeenkomstig art. 42 § 1 Vreemdelingenwet iuo. art. 52 § 4 Vreemdelingen-KB zijn verzoekers derhalve gerechtigd op de afgifte van de verblijfskaart zodat de gemachtigde niet langer over de mogelijkheid c.q. bevoegdheid beschikte om de aanvraag te weigeren.

De bestreden beslissing dient derhalve vernietigd te worden.

9.

Verzoekers wensen eveneens reeds te anticiperen op het eventuele argument van de gemachtigde dat uit het arrest Diallo van het Hof van Justitie (C-246/17) zou kunnen worden afgeleid dat ook na de termijn van 6 maanden nog een weigeringsbeslissing kan genomen (en betekend worden) aangezien eerst zou dienen vastgesteld te worden dat betrokkene voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland, in casu België, te verblijven.

De verwijzing naar het betreffende arrest van het Hof van Justitie (C 246-17) en de inhoud ervan is evenwel geen adequate motivering om de terzake geldende nationale wettelijke bepalingen niet toe te passen.

Belangrijks is de precieze bewoordingen van het arrest en de relevante overwegingen te kennen.

Verzoekers citeren uit het arrest als volgt:

"(...)

45. In dat verband moet erop worden gewezen dat richtlijn 2004/38 geen bepalingen bevat tot regeling van de gevolgen die verbonden zijn aan de overschrijding van de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 gestelde termijn, zodat het in beginsel aan de lidstaten is om die kwestie in het kader van hun procedurele autonomie te regelen met inachtneming van het doeltreffendheids- en het gelijkwaardigheidsbeginsel (zie in die zin arrest van 17 maart 2016, Bensada Benallal, C-161/15, EU:C:2016:175, punt 24).

(...)

54 Ten tweede blijkt uit het bij het Hof ingediende dossier en uit de toelichtingen die de Belgische regering ter terechtzitting heeft verstrekt, dat de in het hoofdgeding aan de orde zijnde nationale regeling een stelsel voor automatische afgifte van verblijfskaarten van een familielid van een burger van de Unie in het leven heeft geroepen, waarbij de bevoegde nationale autoriteit dergelijke kaarten ambtshalve aan de aanvragers moet afgeven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 gestelde termijn van zes maanden wordt overschreden.

55 Een dergelijk stelsel staat haaks op de doelstellingen van richtlijn 2004/38 voor zover het het mogelijk maakt dat een verblijfskaart wordt afgegeven aan iemand die niet voldoet aan de voorwaarden daarvoor.

56 Gelet op het voorgaande moet op de vijfde vraag worden geantwoord dat richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling als in het hoofdgeding aan de orde, die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven.

(...)

Het Hof (Eerste kamer) verklaart voor recht:

1) Artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/ 68 en tot intrekking van de richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG, moet aldus worden uitgelegd dat het besluit over de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid

van een burger van de Europese Unie binnen de in die bepaling gestelde termijn van zes maanden niet alleen moet worden genomen, maar ook ter kennis van de betrokkene moet worden gebracht.

- 2) Richtlijn 2004/38 moet aldus worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling als in het hoofdgeding aan de orde, die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven.
- 3) Het Unierecht moet aldus worden uitgelegd dat het verzet zich tegen nationale rechtspraak als in het hoofdgeding aan de orde, volgens welke de bevoegde nationale autoriteit na nietigverklaring door de rechter van een besluit tot weigering van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie automatisch opnieuw beschikt over de volledige in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 bedoelde termijn van zes maanden.

Uit het arrest dient aldus te worden afgeleid dat:

- het in het kader van de procedurele autonomie aan de Staat toekomt om de gevolgen te bepalen van de overschrijding van de termijn van 6 maanden (randnr. 45);
- dat de Belgische nationale regeling een stelsel voor automatische afgifte van verblijfskaarten voor een familielid van een burger van de Unie in het leven heeft geroepen, waarbij de bevoegde nationale autoriteit dergelijke kaarten ambtshalve aan de aanvragers moet afgeven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 gestelde termijn wordt overschreden (randnr. 54); het Hof stelt aldus duidelijk dat de nationale Belgische Wetgeving voorziet in een systeem van automatische en ambtshalve afgifte van de F-kaart;
- de richtlijn 2004/38 zo moet worden uitgelegd dat deze zich verzet tegen de Belgische nationale regeling;

10.

De gemachtigde zal vermoedelijk betogen dat de nationale wetgeving geen toepassing meer dient te vinden gelet op het arrest van het Hof van Justitie.

Zulke conclusie is evenwel onverenigbaar met voormeld arrest van het Hof van Justitie. Het Hof overweegt enkel dat de richtlijn niet verenigbaar is met de Belgische nationale regeling.

Hieruit vloeit niet ipso facto voort dat de burger (= verzoekers) zich niet langer kunnen beroepen op de nationale regeling.

Opdat de overheid de nationale bepalingen buiten werking zou kunnen laten wegens strijdigheid met Unierecht dient het betreffende Unierecht rechtstreekse werking te hebben.

Indien een richtlijn geen rechtstreekse werking heeft, kan de nationale overheid (zo ook dus verwerende partij en uw Raad) het nationale recht dat strijdig is met de richtlijn niet buiten toepassing laten. (cfr. HvJ, Arcaro, nr. C-168/95: "3) Het gemeenschapsrecht kent geen middel dat de nationale rechter in staat stelt om nationale bepalingen die in strijd zijn met een bepaling van een niet-omgezette richtlijn, terzijde te stellen wanneer voor de nationale rechter op deze laatste bepaling geen beroep kan worden gedaan") Aan art. 10, lid 1 van de richtlijn 2004/38 heeft geen rechtstreekse werking worden toegekend tgo. de burger/ verzoekers.

Primo dient te worden vastgesteld dat de overheid zich thans wenst te beroepen op een bepaling uit de richtlijn welke zijzelf foutief heeft geïmplementeerd.

In casu zijn art. 42 Vreemdelingenwet en art. 52 Vreemdelingen-KB immers niet voor enige (richtlijnconforme) interpretatie vatbaar, doch heeft het Hof van Justitie vastgesteld dat deze nationale regeling onverenigbaar is met art. 10 van richtlijn 2004/38, en heeft het Hof aldus geoordeeld dat de richtlijn foutief geïmplementeerd is in de nationale regelgeving.

Het is vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dat een overheid zich tgo. de burger niet kan beroepen op de verticale werking van richtlijn welke zijzelf niet of verkeerd heeft geïmplementeerd. De omgekeerde verticale werking wordt niet aanvaard (cfr. zaak Arcaro, C 168/95, randnr. 35 en 36):

35 Met betrekking tot een situatie als die welke in het hoofdgeding aan de orde is, behoeft niet te worden onderzocht, of artikel 3 van de richtlijn onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig is.

36 Het Hof heeft immers beklemtoond, dat de mogelijkheid om voor een nationale rechter een beroep te doen op de onvoorwaardelijke en voldoende nauwkeurige bepaling van een niet-omgezette richtlijn slechts bestaat voor particulieren ten aaneen van "elke Lid-Staat waarvoor zij bestemd is". Hieruit volgt, dat een richtlijn uit zichzelf geen verplichtingen aan particulieren kan opleggen en dat een bepaling van een richtlijn niet als zodanig tegenover een particulier kan worden ingeroepen (arresten van 26 februari 1986, zaak 152/84, Marshall, Jurispr. 1986, blz. 723, r.o. 48, en 8 oktober 1987, zaak 80/86, Kolpinghuis Nijmegen, Jurispr. 1987, blz. 3969, r.o. 9). Het Hof preciseerde, dat deze rechtspraak ertoe strekt te voorkomen, dat een staat voordeel heeft bij zijn miskennis van het gemeenschapsrecht

(arresten van 14 juli 1994, zaak C- 91/92, Faccini Dori, Jurispr. 1994, blz. 1-3325, r.o. 22, en 7 maart 1996, zaak C-192/94, El Corte Inglés, Jurispr. 1996, blz. 1-1281, r.o. 16).

Aangezien de overheid geen beroep kan doen op (art 10 van) de richtlijn 2004/ 38 welke zij immers zelf verkeerd heeft omgezet en art. 10 lid van de richtlijn dus geen rechtstreekse werking kan hebben tgo. verzoekers, kan zij (en ook uw Raad) de nationale bepalingen (art. 42 Vreemdelingenwet en art. 52 Vreemdelingen-KB) niet terzijde stellen (cfr. arrest Arcaro, C168/95):

(...)

40 Om te beginnen moet worden opgemerkt, dat het gemeenschapsrecht geen dergelijk middel kent.

41 Daaraan moet worden toegevoegd, dat de uit een richtlijn voortvloeiende verplichting der Lid-Staten om het daarmee beoogde doel te verwezenlijken, alsook de verplichting krachtens artikel 5 van het Verdrag, om alle algemene of bijzondere maatregelen te treffen die geschikt zijn om de nakoming van die verplichting te verzekeren, geldt voor alle met overheidsgezag beklede instanties in de Lid-Staten, en dus, binnen het kader van hun bevoegdheden, ook voor de rechterlijke instanties. Bij de toepassing van het nationale recht moet de nationale rechter dit derhalve zoveel mogelijk uitleggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de richtlijn, teneinde het ermee beoogde resultaat te bereiken en aldus aan artikel 189, derde alinea, van het Verdrag te voldoen (zie arresten van 13 november 1990, zaak C-106/89, Marleasing, Jurispr. 1990, blz: 14135, r.o. 8, en 16 december 1993, zaak C-334/92, Wagner Miret, Jurispr. 1993, blz- 1-6911, r.o. 20).

42 Deze verplichting van de nationale rechter om bij de uitlegging van de ter zake dienende voorschriften van zijn nationale recht te rade te gaan met de inhoud van de richtlijn, vindt evenwel haar begrenzing wanneer een dergelijke uitlegging ertoe leidt, dat aan een particulier een door een niet-omgezette richtlijn opgelegde verplichting wordt tegengeworpen of, a fortiori, wanneer zij tot gevolg heeft, dat op grond van de richtlijn en bij ontbreken van een ter uitvoering ervan vastgestelde wet, de strafrechtelijke aansprakelijkheid van degenen die in strijd met haar bepalingen handelen, wordt vastgesteld of verzwaaard (zie arrest Kolpinghuis Nijmegen, reeds aangehaald, r.o. 13 en 14).

43 Mitsdien moet op de derde vraag worden geantwoord, dat het gemeenschapsrecht geen middel kent dat de nationale rechter in staat stelt om nationale bepalingen die in strijd zijn met een bepaling van een niet- omgezette richtlijn, terzijde te stellen wanneer voor de nationale rechter op deze laatste bepaling geen beroep kan worden gedaan.

(...)“

Bovendien kan worden opgemerkt dat voor de directe werking van een bepaling van een richtlijn de bepaling duidelijk en onvoorwaardelijk moet zijn, en dat ze geen discretionaire uitvoeringsmaatregelen behoeft (vanwege de lidstaat). Wat betreft art. 10 van de richtlijn 2004/38 stelt het Hof van Justitie evenwel letterlijk dat de richtlijn de gevolgen van het niet-respecteren van de termijn van 6 maanden niet regelt en dat het aan de lidstaten is om dit, binnen hun procedurele autonomie, zelf te regelen (randnr. 35):

In dat verband moet erop worden gewezen dat richtlijn 2004/38 geen bepalingen bevat tot regeling van de gevolgen die verbonden zijn aan de overschrijding van de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 gestelde termijn, zodat het in beginsel aan de lidstaten is om die kwestie in het kader van hun procedurele autonomie te regelen met inachtneming van het doeltreffendheids- en het gelijkwaardigheidsbeginsel (zie in die zin arrest van 17 maart 2016, Bensada Benallal, C-161 /15, EU:C:2016:175, punt 24).

Ten slotte dient acht geslaan op art. 37 van de richtlijn 2004/38 (waaraan het Hof van Justitie in het arrest DIALLO helaas lijkt voorbij te zijn gegaan). Dit artikel stelt:

Het bepaalde in deze richtlijn geldt onverminderd de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van een lidstaat die eventueel gunstiger zijn voor de personen waarop deze richtlijn betrekking heeft.

Art. 37 stelt m.a.w. duidelijk dat de gunstigere nationale bepalingen voorgaan, terwijl de bepalingen van art. 42 Vreemdelingenwet en art. 52 van het Vreemdelingen-KB als gunstiger kunnen worden beschouwd, aangezien zij op grond hiervan gerechtigd zijn op de afgifte van een verblijfskaart

11.

Conclusie: verwerende partij (en uw Raad) kan de nationale regeling niet ter zijde stellen op grond van de overwegingen uit het arrest Diallo.

Verwerende partij kan zich tgo. verzoekers niet beroepen op een de richtlijn welke niet of verkeerd werd geïmplementeerd in de nationale regeling.

Verzoekers kunnen zich derhalve beroepen op de nationale regeling welke voorziet in de ambtshalve afgifte van de verblijfskaart, nl. art. 42 § 1 Vreemdelingenwet en art. 52 § 4 Vreemdelingen-KB.

Door het verblijfsrecht aan verzoekers te weigeren terwijl de termijn van 6 maanden verstreken is, schendt verwerende partij voormelde bepalingen”

4.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 42 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit.

Verzoekende partij betoogt dat zij zich op 7 december 2018 op het gemeentebestuur van Sint-Niklaas heeft aangemeld om haar aanvraag gezinshereniging in te dienen. Verzoekende partij diende zich echter op 21 december 2018 opnieuw aan te melden en kon pas op 21 december 2018 de bijlage 19ter in ontvangst nemen. Verzoekende partij is van oordeel dat de termijn voor het nemen van een beslissing betreffende haar aanvraag reeds begon te lopen op 7 december 2018 en niet op 21 december 2018, zijnde de datum genoteerd op de bijlage 19ter. Verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissingen dan ook laattijdig werden genomen en zij overeenkomstig artikel 42 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit in het bezit moet worden gesteld van een verblijfskaart.

Artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"(...)"

Artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

"(...)"

Een volledige lezing van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit leert dat de aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie dient te gebeuren "door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter". Een bijlage 19ter is een document dat zowel wordt ondertekend door de vreemdeling die de aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie indient als door de burgemeester of diens gemachtigde van de gemeente waar deze aanvraag wordt ingediend.

Uit het administratief dossier blijkt dat de formele aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie plaatsvond op 20 december 2018. Ook in de bestreden beslissingen wordt verwezen naar de aanvraag die werd ingediend op 20 december 2018. De bestreden beslissingen van 18 juni 2019 werden derhalve genomen binnen een termijn van zes maanden te rekenen vanaf deze datum.

Verzoekende partij houdt echter voor dat zij zich reeds eerder aanmeldde om een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in te dienen. Zij verwijst hierbij naar de bijlage 15 die zij op 7 december 2018 in ontvangst mocht nemen. Verwerende partij herhaalt dat de formele aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie dient te gebeuren door middel van een bijlage 19ter. Het gegeven dat in de wet zelf geen vormvereiste is bepaald voor het indienen van een verblijfsaanvraag doet geen afbreuk aan het feit dat in een koninklijk besluit ter uitvoering van deze wetbepaling wel in een dergelijke vereiste is voorzien. Dat aan de verzoekende partij een bijlage 15 werd afgeleverd en een afspraak werd gegeven om een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen, doet geen afbreuk aan het feit dat de formele aanvraag op 20 december 2018 werd ingediend en niet op datum van afgifte van de bijlage 15. Daarnaast wenst verwerende partij te benadrukken dat de verzoekende partij steeds de mogelijkheid had om een eventuele weigering tot afgifte van een bijlage 19ter formeel te laten vaststellen, hetgeen in casu niet gebeurd is.

Aangezien de bijlagen 19ter werden afgeleverd op 20 december 2018, is verwerende partij dan ook van oordeel dat de aanvraag tot de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie op deze datum, en niet eerder, werd ingediend. De bestreden beslissingen werden dan ook binnen de termijn van zes maanden genomen.

Daarnaast wenst verweerder te verwijzen naar het arrest Diallo van het Hof van Justitie van 27 juni 2018 (C-246/17). Artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet vormt een omzetting van artikel 10, eerste lid van de richtlijn 2004/38/EG. Deze bepaling luidt als volgt:

"(...)"

Het Hof van Justitie stelt in het arrest Diallo dat deze richtlijn zo uitgelegd moet worden dat zij zich verzet tegen een nationale regeling waarbij een verblijfskaart moet afgeleverd worden bij overschrijding van de beslissingstermijn zonder dat eerst wordt vastgesteld dat de aanvrager daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven. Uit de duidelijke rechtspraak van het Hof van Justitie in voornoemd arrest, blijkt dat artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG niet correct werd omgezet in de Belgische wetgeving waar de nationale regeling stelt dat een verblijfskaart moet worden afgegeven aan het familielid van een Unieburger wanneer de termijn van zes maanden is overschreden zonder dat blijkt dat de persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om als familielid in het gastland te verblijven. Gelet op deze vaststelling dient de desbetreffende nationale regeling buiten beschouwing te worden gelaten en dient te worden geoordeeld in lijn met het gestelde in het voornoemde arrest van het Hof van Justitie.

Verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift helemaal niet in op de motieven van de bestreden beslissingen, laat staan dat zij deze weerlegt, zodat hier geen afbreuk aan wordt gedaan. Nu niet blijkt

dat de verzoekende partij voldoet aan de voorwaarden voor een recht op verblijf van meer dan drie maanden als “ander familielid” van een Unieburger, kan zij zich niet dienstig beroepen op de overschrijding van de beslissingstermijn om alsnog het verblijfsrecht af te dwingen. Verzoekende partij kan het verhoopte voordeel, met name de afgifte van de gevraagde verblijfskaart, in geen geval behalen op de enkele grond dat de beslissing niet binnen de gestelde termijn genomen zou zijn, quad non in casu, zonder dat eerst is vastgesteld dat zij voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden.

Verwerende partij kan de verzoekende partij niet volgen waar zij stelt dat verwerende partij zich niet kan beroepen op artikel 10 van richtlijn 2004/38/EG, dewelke niet correct werd omgezet in de Belgische wetgeving, om de nationale bepalingen buiten beschouwing te laten. Verzoekende partij beroept zich hiervoor op (oudere) rechtspraak van het Hof van Justitie dewelke betrekking heeft op niet-omgezette richtlijnen terwijl richtlijn 2004/38/EG wel degelijk werd omgezet in de nationale regelgeving. Het betoog van verzoekende partij mist dan ook enige grondslag. Het enige middel is ongegrond.”

4.3.1. Verzoekers werpen op dat de bestreden beslissingen werd genomen en betekend na het verstrijken van de termijn van zes maanden na de aanvragen. Verzoekers lichten toe dat hun aanvraag op 7 december 2018 werd ingediend en de beslissing pas werd genomen op 18 juni 2019. Verzoekers vermoeden dat de verwerende partij zal opwerpen dat de aanvragen op 21 december 2018 (*sic*), dit is de dag waarop zij in het bezit werden gesteld van een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie en niet op 7 december 2018 werden ingediend. Verzoekers brengen hier tegen in dat zij zich reeds op 7 december 2018 hebben aangeboden voor de indiening van de aanvragen gezinshereniging waarbij alle noodzakelijke stukken werden neergelegd op de Dienst Vreemdelingen van de stad Sint-Niklaas. Verzoekers voeren aan dat zij buiten hun wil om door de betreffende ambtenaar werden verzocht om zich op 21 december 2018 opnieuw aan te bieden voor de afgifte van de bijlage 19ter en het attest van immatriculatie. Verzoekers werpen op dat het gegeven dat zij hun aanvraag reeds op 7 december 2018 hebben geformuleerd blijkt uit de bijlage 15 die zij hebben ontvangen en dat deze bijlage 15 enkel wordt afgegeven om het verblijfsdocument te ontvangen (zie artikel 119 van het KB van 8 oktober 1981). Verzoekers voeren aan dat de verklaring van hun aanvraag normaal onmiddellijk aan hen diende te worden afgegeven ook kan worden afgeleid uit artikel 10, lid 1 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: Burgerschapsrichtlijn). Verzoekers menen dan ook dat zij hun aanvraag hebben ingediend op 7 december 2018 en zij overeenkomstig artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het KB van 8 oktober 1981) gerechtigd zijn op de afgifte van een verblijfskaart.

4.3.2. Artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

Uit de stukken van het administratief dossier kan niet worden afgeleid dat verzoekers zich op 7 december 2018 hebben aangeboden om een aanvraag gezinshereniging in te dienen. Verzoekers werpen thans op dat zij in het bezit werden gesteld van een bijlage 15, maar voegen deze niet ter staving van hun betoog toe aan hun verzoekschrift, zodat dit een loutere bewering betreft. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 20 december 2018 in het bezit werden gesteld van een bijlage 19ter. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen buiten de termijn bedoeld in artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet werden genomen en ter kennis gebracht. De bestreden beslissingen werden immers genomen op 18 juni 2019 en ter kennis gebracht op 20 juni 2019.

Indien verzoekers zich op een eerdere datum zouden hebben aangemeld, wordt opgemerkt dat een aanmelding of intentie om een aanvraag in te dienen, niet kan worden gelijkgesteld met een aanvraag ingediend door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter. De termijn van zes maanden kan immers pas beginnen te lopen, overeenkomstig artikel 42, § 1, eerste lid van de

Vreemdelingenwet volgend op de datum van de aanvraag, aanvraag die overeenkomstig artikel 52, § 1, eerste lid van het Vreemdelingenbesluit moet worden ingediend bij het gemeentebestuur door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers zich op 7 december 2018 bij de gemeente zijn komen aanmelden om een adreswijziging te melden. Er werd op die datum immers een *“Aangifte van verblijfsverandering, voorzien bij Art. 7 par. 1, 1° en 2° lid van het K.B. van 16 juli 1992”* opgesteld. Het doorgeven van een adreswijziging kan niet worden beschouwd als het indienen van een aanvraag gezinshereniging.

Geheel ten overvloede wordt hieraan toegevoegd dat zich in het administratief dossier ook een aanvulling bevindt van 20 maart 2019 op de aanvraag gezinshereniging van verzoekers, waarin wordt vermeld *“Cliënten dienden op 20 december 2018 een aanvraag in voor een verblijfskaart ingediend als familielid ten laste van een EU-onderdaan”*.

Waar verzoekers nog aanvoeren dat overeenkomstig artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn de verklaring dat een aanvraag werd ingediend, onmiddellijk moet worden afgegeven, wordt opgemerkt dat er *in casu* inderdaad een bijlage 19ter werd afgegeven op 20 december 2018, wat de datum is van het indienen van de aanvraag. De afgifte van deze verklaring werd bijgevolg onmiddellijk afgegeven.

Een schending van de aangevoerde bepalingen wordt niet aangetoond.

Nu verzoekers er niet in slagen aan te tonen dat de bestreden beslissingen buiten de termijn zouden zijn genomen of ter kennis gebracht, moet niet worden ingegaan op hun betoog inzake het overschrijden van deze termijn.

4.3.3. In de mate dat het enig middel ontvankelijk is, is het ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET